

Voordacht van Drs. A. Hirsi Ali, voormalig Lid van de Tweede Kamer voor de VVD voor de Nederlandse City Lunches op 9 oktober 2006 in Londen.

Dames en heren,

Het is altijd een plezier om in Londen te zijn, maar dit keer is het voor mij wel een heel bijzonder genoegen, precies op de dag van de vijfenzestigste verjaardag van de Ambassadeur, en door deze gelegenheid om U allen te ontmoeten in deze historische omgeving.

Ik wil U graag het verhaal van Ahmed vertellen. Ahmed is achttien jaar oud. Zijn ouders komen uit Marokko, maar hij is Nederlands. Hij woont in Amsterdam-West. Hij is net toegelaten tot de Universiteit van Amsterdam, als rechtenstudent. Er wordt hem vaak gevraagd hoe hij het toch zo ver heeft geschopt. Amsterdam-West is de buurt waar Mohamed Bouyeri is opgegroeid. Het is een arme en troosteloze wijk. De meeste kinderen waarmee Ahmed opgroeide of mee naar school ging, zitten nu in de gevangenis, of zijn er net weer uit, of zijn drugsverslaafden, schoolverlaters, of lid van een of andere Jihad groep. Dat velen gefascineerd zijn over het feit dat hij het zover geschopt heeft, is daarom gerechtvaardigd.

Ahmed heeft het altijd over zijn 'tweede vader', een Nederlandse man die hem na schooltijd altijd hielp met zijn huiswerk. Deze man, Jan genaamd, had Ahmed ontmoet bij de bushalte. Hij had hem gevraagd naar zijn gezinsleven. Ahmed komt uit een gezin van negen kinderen en zijn vader is er bijna nooit. Zijn moeder is analfabeet. Met zijn vier oudere broers valt niet huis te houden, en deze zijn, na jaren in de gevangenis te hebben gezeten, door hun vader teruggestuurd naar Marokko. Zij drie zusters zijn getrouwd en hebben zelf al kleine kinderen. Jan mocht Ahmed wel en had medelijden met hem. Jan vertelde Ahmed dat hij zelf een zoon had die even oud was als Ahmed en nam hem mee naar huis. Bij Jan thuis maakte Ahmed kennis met een dagelijks ritme dat hem volkomen vreemd was. Bij Jan thuis ging alles volgens de klok. Er was een tijd om te eten, om te werken, om te ontspannen. Het hele jaar en alle seizoenen kenden een vaste planning. Dan ging het gezin op vakantie, dan weer ging men bij oma op bezoek, enzovoort.

Bij Jan thuis kwam hij ook met kunst in aanraking. Hij bezocht musea en galerieën. Hij leerde Rembrandt kennen, van Gogh, Holbeins, van Gooyens, Frans Hals, maar ook pop art. Hij leerde die ook te waarderen. Jan nam zijn zoon en Ahmed mee naar concerten. Ahmed leerde over Bach, Beethoven en Berlioz. Ahmed leerde bij Jan thuis ook Shakespeare, maar ook over Vestdijk, Louis Couperus, tot en met Gerard Reve en Willem Frederik Hermans toe. Bij Jan thuis zit iedereen aan tafel, vader, moeder, broers en zusters. Wanneer er iets te vieren valt, zoals bijvoorbeeld op verjaardagen, is iedereen aanwezig, mannen en vrouwen, en de meisjes en jongens spelen met elkaar. Bij Ahmed thuis worden de jongens naar buiten gestuurd en

blijven de meisjes binnen. Jan had zo zijn manier om Ahmed over dingen te vertellen. Bijvoorbeeld over sex. Sex was geen zonde, het mocht best. Hij legde uit dat het een daad uit liefde en hartstocht kon zijn, maar ook een bron van ziekten en emotionele beroering.

Ahmed leerde ook dingen te plannen, net zoals de rest van het gezin. Als je je middelbare school diploma haalt, en je bent intelligent, ga je naar de universiteit. Wanneer je je bul hebt gehaald, ga je solliciteren. Ahmed leerde dat je voor bepaalde dingen nu eenmaal geen diploma kunt halen. Bijvoorbeeld hard werken, arbeitsethos. Of wat beleefd converseren is, en wat niet. Basisdingen als tafelmanieren, hoe je te kleden; maar vooral leerde hij zijn eigen gevoelens te herkennen en te beheersen. Wanneer hij kwaad was, zei hij, in plaats van uit te vallen, alleen maar dat hij van streek was en legde hij uit waarom. Hij begreep pijn en verdriet. Dat alles leerde hij thuis helemaal niet. Vader was niet alleen vaak weg maar ook emotioneel onbereikbaar. Moeder kwam in haar dagelijkse werk. Zijn broers waren evenmin een goed voorbeeld voor hem geweest, maar Ahmed verweet hen dat ook niet want zij hadden ook niemand tot voorbeeld gehad.

Ik wil het vandaag graag met U hebben over wat de burgermaatschappij kan doen om niet-Westerse immigranten, moslims in het bijzonder, te helpen integreren in de Europese samenleving. Met andere woorden, ik wil U allen overtuigen om het voorbeeld van Jan te volgen. Als ik bij u de indruk wek dat ik in elk Nederlandse vader een soort Jan zie, dan vergeef me. Ik ben me ervan bewust dat Jan en zijn gezin bijzonder zijn. Het is ook niet zo dat elk Moslim gezin identiek is aan die van Ahmed en elk jongen, die in de dezelfde omstandigheden verkeert als Ahmed, net zo vatbaar zal zijn voor een barmhartige vreemde. Het verhaal van Ahmed en Jan is maar één voorbeeld van een geslaagde relatie tussen een kansarme moslimjongen en een kansrijke autochtone man. Er zijn meer voorbeelden: Ik ken een jong gezin die het toestaan dat het zesjarige Turkse kind bij hun in de buurt, dat verwaarloosd wordt door zijn ouders, bij hun zesjarige zoon mag komen spelen, mee mag eten en zo voor een deel opvoeding geniet die hij anders nooit zou krijgen. Er zijn vrijwilligers bij buurtcentra. De Nederlandse vrouw die twee moslimmeisjes tweemaal per week thuis ontvangt en hen helpt met de Nederlandse taal.

Waarom leg ik zo de nadruk op moslims? Omdat deze minderheid ongeacht hun land van herkomst het doelwit is van de Jihadisten en hun radicale anti-westerse boodschap. Op dit moment lijken de fundamentalisten van de rijke golfstaten een monopolie te hebben op de harten en hoofden van onze Islamitische minderheid. Het is tijd dat wij met hen concurreren. De jihadi's appelleren aan de onderbuikgevoelens van de moslims hier: ze houden hen voor dat hun achterstand een gevolg is van discriminatie, van islamofobie, van uitbuiting van hun ouders en hun landen door de ongelovigen, en van hun goddeloosheid. Deze boodschap van opsluiting en uitsluiting wordt opgediend met een Islamitisch sausje en gelet op de resultaten van de afgelopen decennia, wel met succes. Het is tijd dat wij appelleren aan de ratio van onze moslimburgers.

Misschien bent U het daarmee niet eens en zegt U 'we betalen een hoop belasting, we hebben het erg druk, we hebben onze eigen gezinnen waarvoor we moeten zorgen, waarom zou ik me daar druk om maken.' Maar dan zou ik U zeggen 'U moet het doen', omwille van welbegrepen eigenbelang. De overheid kan wetten maken en ze handhaven. Maar het gezichtsveld van de politicus reikt zelden verder dan de volgende verkiezingen. Beleid gericht op het integreren van migranten en hun kinderen heeft weinig opgeleverd in de afgelopen decennia. En, alhoewel dat vreemd mag klinken, dat is ook logisch.

Jazeker, er zijn zaken die alleen de staat kan doen: het

beperken van de immigratie om de integratie te bevorderen. Het uitvoeren van een doordachte spreidingsbeleid om gettovorming tegen te gaan; het invoeren van maatregelen om de discriminatie in het onderwijs en op de arbeidsplaats te ontmoedigen; het handhaven van de openbare orde en het straffen van criminelen. De staat kan alleen maar de voorwaarden scheppen voor individuen om deel te nemen in de samenleving, maar de staat kan ze daartoe niet dwingen. Met andere woorden, gratis onderwijs kan wel voor iedereen beschikbaar worden gesteld, zoals dat in Europa het geval is - in tegenstelling tot in de landen waaruit de moslim-migranten afkomstig zijn. Maar de staat kan er nooit voor zorgen dat elk kind ook daadwerkelijk naar school gaat. Verplichte aanwezigheid op school is misschien mooi op papier, maar het handhaven ervan blijkt een bureaucratische nachtmerrie te zijn. En zelfs als kinderen feitelijk op school verschijnen, dan is het nog een zaak van leren en goed leren. En *dat* nu is de verantwoordelijkheid van ouders ten opzichte van hun kinderen. Ouders voeden op, zorgen voor een veilig en schoon thuis, stimuleren hun kinderen om te leren, te spelen, te ontspannen, en om andere kinderen en hun burens te respecteren. Dit zijn toch zulke universele waarden en lijken zo vanzelfsprekend, maar in veel moslimgezinnen zien we in toenemende mate ouders die in verwarring lijken te zijn. Grote gezinnen, kleine huizen, analfabetisme, drugsgebruik, en criminaliteit. Of een neiging om de westerse samenleving in zijn geheel af te wijzen, en daarmee in de handen te vallen van de Jihadisten. Extremistische imams azen als roofdieren op deze kwetsbare gemeenschappen, en landen als Saoedi-Arabië zijn ook actief in het verspreiden van deze afschuwelijke propaganda, juist op deze gemeenschappen gericht.

En zelfs al zou er geen Jihad-filosofie zijn, of enig andere anti-Westerse ideologie, dan nog zullen niet-functionerende families altijd kwetsbaar zijn voor criminaliteit en geweld.

Met de tijd is duidelijk geworden dat wat de overheid kan doen maar beperkt is. Ook duidelijk is dat een groot deel van de islamitische ouders, wier eerste verantwoordelijkheid is om voor hun kinderen te zorgen, deze niet altijd op zich nemen, om welke reden dan ook. Daarmee rijst de vraag: 'Wat kan de burgermaatschappij doen om kinderen van moslim-migranten in de samenleving op te nemen'.

Het verhaal van Ahmed en Jan is maar één verhaal. In het verslag van het parlementaire onderzoek naar dertig jaar integratiebeleid in Nederland, komt als meest opvallende conclusie naar voren dat de migranten die wel succesvol geïntegreerd waren dit hadden bereikt niet met hulp van de overheid, maar met hulp van aardige en behulpzame burens, onderwijzers en andere autochtone Nederlanders die zich betrokken voelen bij deze gezinnen en de problemen die het gevolg zijn van gebrekkige integratie.

Zij die niet integreerden, zijn geïsoleerd. Dit isolement is soms zelf- opgelegd, soms ook het resultaat van discriminatie. Soms is het beide. Wat echter de oorzaak ook is, *zij* zijn de verliezers, en de samenleving waarin zij leven is dat nog veel meer. Islamitische radicalen zijn tegenwoordig de krachtigste en gevaarlijkste verleiders van deze geïsoleerde groepen. Hun boodschap is dat onze westerse samenleving decadent is, vies, lelijk, geen zelfbeheersing kent, en daarmee gevaarlijk immoreel is. Als U eens de moeite zou nemen om in buurten waarin deze arme moslimmigranten leven rond te lopen, dan ziet U de achteruitgang en het vuil. U ziet lelijke gebouwen, U hoort gewelddadige hip-hop en rapmuziek. En op deze trottoirs en in de kelders zult U jongeren zien die verslaafd zijn aan de heroïne of enig ander goedje waaraan je kapot gaat. Vanaf billboards staren halfontklede vrouwen U verleidelijk aan. Dat is voor veel Islamitische nieuwkomers een teken van de ongeremde seksualiteit waarover zij het hebben. In deze buurten is er geen Mozart, Aristoteles, of Shakespeare. En dus is het voor extremisten niet moeilijk om deze jongeren ervan te overtuigen dat dit het enige is dat het westen te bieden heeft.

Als een van U misschien vandaag een zogeheten 'zwarte school' zou bezoeken of en 'zwarte buurt', als U wellicht zou besluiten om U als vrijwilliger aan te melden als kinderbegeleider, of als U misschien een minder bedeed moslimkind in huis zou willen nemen, of als U misschien een moskee zou bezoeken of en theehuis, of een andere plaats waar moslimmannen bij elkaar komen; om eerst eens even rond te kijken, hen dan beter te leren kennen, en ze later deelgenoot te maken van de normen en waarden die hier gelden, bijvoorbeeld het oneervol is om vrouwen op te sluiten.

Ik kan U niet precies voorschrijven hoe U deze moslimkinderen moet helpen, maar U alleen duidelijk maken dat U niet verrast moet zijn dat wanneer jongeren steeds maar weer de boodschap krijgen dat het westen hen haat en dus door hen gehaat moet worden, deze kinderen uiteindelijk ook vanuit deze haat zullen handelen.

Als U zich afvraagt waarom U zich als vrijwilliger moet aanmelden: zie het niet als een vorm van altruïsme, maar als een praktische noodzaak. De Ahmeds van deze wereld zijn, met behulp van mensen als Jan, de latere erfgenamen van onze samenleving. In latere generaties zullen we van hen afhankelijk zijn voor het behoud van onze cultuur en onze nalatenschap. Als we fundamentalisten, drugsverslaafden, de sexindustrie of hooligans op ze laten blijven azen,

dan kunnen we alleen maar verliezen; dan zien we hoe onze auto's in brand worden gestoken, in onze huizen wordt ingebroken, onze pubers worden aangerand en, als het van kwaad tot erger komt, hoe onze treinen zullen worden ontspoord en onze vliegtuigen worden neergehaald. Voor diegenen onder U die geloven dat wij ons eigen lot in handen hebben, dat we niet achterover moeten leunen en toekijken: laten we opstaan en ingrijpen, zo goed als ons voorstellingsvermogen dat toelaat en met de middelen en tijd die ons ter beschikking staan.

Dames en heren, ik dank U wel.